
Zalán Tibor

LÉTISMERETLENES EGYENLETEK

Egy elmaradt telefon miatt

Kiköp
a szálloda magából
szédelvek verejték áztatja el
ingem hallgatom a tenger verése
hogyan szelidül bele a szomszéd
hotel egész nap nyüzsgő latin zenéibe

Reggel
a parton kagylókat
szedtem miket a hullámok gazdáik
nélkül vetettek ki a finom parti homokra
messzire néztem de nem láttam túl
másnapos szemem hullámzó vérfüggönyén

A tenger
vörösölt-e játszva vért és
lebegést vagy valóban
megszakadt bennem valami
a szememen át szakadt meg a szív
adása megtántorodtam levert
a fény lebutított a várakozás
bár nem tudtam mire várok
ennyire nyugtalan így elvesztem itt

Itt holdsütésben
lovakat láttam a tengeren
vágatni vállamra sólymok
ültek egy zongorából előtörtek
a megtévelyodott orchideák és az
ablak keretéről fejjel lefelé lógott az isten

Majd elmesélem
hogyan tördelt apró
szilánkokra az egyedüllét
szobám márvány hidegében
szobrász a magány kifaragja a láz
nyugtalan formáit és a sötét mélyén verdeső
jajdulásokat a reménytelenség durva tömbjeiből

Ha akarod
elmondom hogyan
roppantotta szét a tarkóm
a sás közé rejtőzött szárnyas
oroszlán hogyan prédikáltam
a larnacai templomtéren vakító
napsütésben a béna és néma madaraknak

hogyan
érkeztek meg
egymás után a hold
felől a denevérek sötét
esőként áztatva el a tengerpart
sótól és szélről és sóhajtól fehér szikláit

És hiába
vártam ismét
nem jött el a hajó
nem hozta árbocán a
szerelem vagy a halál ezüst
jeleit csak a három kígyó
tekeredett elő a tenger felől
a kikötő olajos betonjára hol
egyedül álltam várakozás nélkül
a régről itt hagyott sirályvijjogásban

És háromszor
fojtott meg a három
rettenetes tengeri féreg

Az éjszakáim
magányosabban
teltek mint ha egyedül
lettem volna mert már én
sem voltam velem üresség lakta
testem
visszhangtalan
sötét és álomtalan
tompaság a lelke valahol
kint lebegett vacogott minden
éjjel a vizek fölött ahol egykoron
a nagyobb lélek lebegve megjelent és
már nincs ott és már soha nem fog oda visszatérni

Kulcsra zárt
ajtómon átjártak
a sötétséggel megrakott
vonatok testemen tolattak
keresztül a tehervagonok át
meg át reggelente szétvagdalt
összeroncsolt darabokra szaggatott
emberemlék-cafatokat rugdostak ágy alá
roppant bakancsaikkal a vidám tekintetű kalauzok

Ha nem aludtál
éjjel én úgy sajnálom
ahogy a platánfákat siratom
az abonyi
állomás előtt
melyeket szélvihar
döntött ki vagy térdre
rogyasztott a fejsze benzines fűrész

de az
is lehet ott
állnak a platánok
az állomás előtt most
is mint régen és mindig
csak az én beteges

és lelkiismeret-furdalásos
képzeltésem pusztította ki
őket hogy jobban tudjak magamnak
fájni ebben az értelmetlenül
megkoreografált sértődött szenvedésben

Ha nem aludtál
várakozva a hangra
téged szólító éjszakában
én szégyellem a némaságot

Lézengő ritterek
és bohócnak öltöztetett
sunyi katonák vittek fénytelen
ösvényeken a cézár palotájába
a kertben pávák rikoltoztak s terítették
szét pávaszemekkel villámló farkukat a
nyugtalan tenger felé az öbölben két hadihajó
vigyázta a kertet célzott ágyúkkal a sétány irányában

Hosszú asztalokon
roskadozó étkek füstöltek
s az üvegpadról keresztül
látni lehetett a falvakban éhezőket
az elmocskolt kalapokat vállakat nyálukat
csorgató kóborkutyákat
futkározni a szennyhalmok között
trágyával megrakott szemérmordékat
nyiszorogni a kásás sáros utak kátyúiban
megcsonkított
koldusokat és elmocskolódot
tekintetű gyerekeket csellengeni
az utak mentén markukat éhesen az
asztal felé fölnyújtva könyörgőn morzsákért
csontokért
lerágott csontjaikért
fölnyúlni csontsovány
öregasszonyokat ülni a szaros

árokpartokon szakadt ruháikban
meztelen feketéllő bütykös csontlábbal

és a
tányéron kukacok
váltak ki
hemzsegték elő a
barna sültből peregték
ki az ezüstösen derengő
töltött csukából tekergőztek
föl a kaviárpöttyök alól a piros
csirkecombok rostjai közül
és bűzhödt húggyá poshadt
poharamban a drága
vörösbor a gyöngyöző
pezsgő az aranyló
whisky

Két oldalról
fogták karomat
vittek lóbáltak a fák
fölött rángattak röhögve
akár kötélén tornászó bohóc
lettem volna húztak a tengerparton

át a tengeren
át a hold és föld
között megszállásodott
levegőben fehér házak között
felhők között és az ébredező angyalok
háza előtt húztak végig verejtékemben húztak
fejfájásomon
ráncigáltak keresztül
forgó földre állítottak a bohócnak
öltözött katonák Európát szétlézengő ritterek

Ha nem
hinnél nekem
úgy megaláz hitetlenséged

bizalmatlanságod
szétdönti önbecsülésem
még ég felé meredező romos
díszleteit és minden ami eddig történt
és mind a szenvedés csak rosszul
értelmezett színjáték volt hol
színész s néző összecserélte
a szerepét vagy csak a
rendező nem értette
jól a szövegkönyvet
és a
tragédiából
bohózatot rendezett
(ám ha ő tudta jól és ez
is megengedhető – a legtöbb
komédia mélyebb és megrendítőbb
a félreszerkesztett tehát nevetséges tragédiáknál)

ha nem
hinnél nekem
kinek mesélem majd
el amikor kiköpött a szálloda
magából és szédelegtem verejték
áztatta el ingem hallgattam a
tenger verését hallgattam
lassuló szívverésemet
hallgattam magam
halogattam a
csöndben

Tiszatáj, 2003/2.